

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Darmanin / EASO

(Sprawa T-116/18)

(2018/C 152/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Joanna Darmanin (Sliema, Malta) (przedstawiciel: N. De Montigny, avocat)

Strona pozwana: Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności:
 - decyzji organu właściwego do zawierania umów o pracę (Executive Director) z dnia 27 czerwca 2017 r., na podstawie której skarżąca została zwolniona po zakończeniu stażu, z dniem 15 lipca 2017 r.,
 - w razie konieczności, wyraźniej decyzji o oddaleniu zażalenia z dnia 29 stycznia 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 14 warunków zatrudnienia innych pracowników (zwanym dalej „WZIP”) oraz wytycznych mających zastosowanie do wewnętrznego postępowania w sprawie oceny stażystów Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO).
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 43 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”) oraz decyzji Management Board EASO z dnia 18 stycznia 2016 r. wprowadzającej w życie art. 43 i 44 regulaminu w odniesieniu do personelu tymczasowego.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia decyzji nr 11 Management Board EASO z dnia 4 lipca 2012 r. dotyczącej pracowników średniego szczebla kierowniczego.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasad dobrej administracji i pewności prawa.
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący niezgodności z prawem ze względu na naruszenie zasady równego traktowania oraz naruszenie skutecznego prawa do bycia wysłuchanym.

6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia prawa do przeprowadzenia zgodnego z prawem, rzetelnego i przewidywalnego postępowania w sprawie oceny.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia zasad dotyczących ciężaru dowodu.

Skarga wniesiona w dniu 27 lutego 2018 r. – Wendel i in. / Komisja

(Sprawa T-124/18)

(2018/C 152/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wendel GmbH & Co. KG Schuhproduktionen International (Detmold, Niemcy), Jana shoes GmbH & Co. KG (Detmold), Novi International GmbH & Co. KG (Detmold), shoe.com GmbH & Co. KG (Detmold), Wortmann KG Internationale Schuhproduktionen (Detmold) (przedstawiciele: A. Willems, S. De Knop and C. Zimmermann, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/2232 z dnia 4 grudnia 2017 r. nakładającego ponownie ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz wyprodukowanych przez niektórych producentów eksportujących w Chińskiej Republice Ludowej i Wietnamie oraz wykonującego wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14 (Dz.U. 2017 L 319, s. 30); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym, w braku ważnej podstawy prawnej rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 ⁽¹⁾ narusza zasadę przyznania wyrażoną w art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 2 TUE, a w każdym razie zasadę równowagi instytucjonalnej ustanowioną w art. 13 ust. 2 TUE.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym w braku przyjęcia środków zapewniających wykonanie wyroku w sprawach połączonych C-659/13 i C-34/14, C&J Clark International, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 266 TFUE.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym nakładając cło antydumpingowe na przywóz obuwia „który to przywóz miał miejsce w okresie stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1472/2006 ⁽²⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1294/2009 ⁽³⁾”, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 1 ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036 ⁽⁴⁾, oraz zasadę pewności prawa (niedziałania prawa wstecz).
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym poprzez nałożenie cła antydumpingowego bez przeprowadzenia ponownej oceny interesu Unii, rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2017/2232 narusza art. 21 rozporządzenia (UE) nr 2016/1036; w każdym razie stwierdzenie, że nałożenie cła antydumpingowego leżało w interesie Unii stanowiło oczywisty błąd w ocenie.